

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.13.0005.N

RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, openbare instelling met rechtspersoonlijkheid, met zetel te 1060 Sint-Gillis, Victor Hortaplein 11,

eiser,

vertegenwoordigd door mr. Antoine De Bruyn, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1000 Brussel, Dalstraat 67, waar de eiser woonstplaats kiest,

tegen

SUPERCLUB INTERNATIONAL bv, met zetel te 5656 AE Eindhoven (Nederland), High Tech Campus 5,

verweerster,

vertegenwoordigd door mr. Huguette Geinger, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1000 Brussel, Quatre Brasstraat 6, waar de verweerster woonstplaats kiest.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen de arresten van het arbeidshof te Brussel van 20 oktober 2011 en 6 september 2012.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft op 19 mei 2015 een schriftelijke conclusie neergelegd.

Raadsheer Alain Smetryns heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. FEITEN EN VOORAFGAANDE PROCEDURE

De appelrechters stellen vast dat:

- Superclub Retail nv begin 1997 haar activiteiten stopzette om economische redenen en bij collectieve arbeidsovereenkomst een sociaal plan werd vastgesteld, dat voorzag in de betaling van een extra-wettelijke sluitingsvergoeding waarop geen sociale zekerheidsbijdragen werden betaald;
- de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid bij brief van 2 april 2002 aan Superclub Retail nv mededeelde dat hij overging tot de onderwerping van de extra-wettelijke sluitingsvergoeding aan de sociale zekerheid, waarvoor op 15 april 2002 een bericht tot wijziging van de bijdragen werd opgemaakt;
- Superclub Retail nv als gevolg van dit bericht van wijziging op 2 april 2002 onder voorbehoud overging tot de betaling van de gevorderde som van 1.193.001,12 euro;
- Superclub Retail nv bij exploit van 3 juni 2002 de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid dagvaardde voor de arbeidsrechtbank te Brussel in terugbetaling van dit bedrag, te vermeerderen met de wettelijke en gerechtelijke interest, welk bedrag in de loop van de procedure werd herleid tot een bedrag van 816.048 euro;
- partijen besloten de behandeling van deze zaak op te schorten totdat een gelijkaardige zaak ingesteld door een zustervennootschap van Superclub Retail nv zou zijn beslecht, hetgeen geschiedde bij arrest van 12 december 2008;

- Superclub Retail nv na dit arrest de voor de arbeidsrechtbank te Brussel hangende procedure activeerde door het neerleggen per 10 april 2009 van een conclusie en het indienen van een verzoekschrift overeenkomstig artikel 747, § 2, Gerechtelijk Wetboek;
- de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid alsdan opmerkte dat, aangezien Superclub Retail nv sinds 31 december 2002 volledig vereffend was, zij deze vordering voor de arbeidsrechtbank niet kon voortzetten;
- Superclub International bv hierop een conclusie neerlegde waarbij overeenkomstig artikel 1690 Burgerlijk Wetboek de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid in kennis werd gesteld dat de vordering van de Superclub Retail nv aan haar werd overgedragen vóór de afsluiting van de vereffening en zij het geding hernam dat door Superclub Retail nv was ingeleid.

III. CASSATIEMIDDELEN

De eiser voert in zijn verzoekschrift dat aan dit arrest gehecht is, vier middelen aan.

IV. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Ontvankelijkheid van het cassatieberoep en tijdigheid van de memorie van antwoord

1. De verweerster voert een eerste middel van niet-ontvankelijkheid van het cassatieberoep aan: de betekening van het cassatieberoep bij aangetekend schrijven dient overeenkomstig artikel 14 van de Verordening nr. 1393/2007/EG van 13 november 2007 van het Europees Parlement en de Raad inzake de betekening en de kennisgeving in de lidstaten van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke of handelszaken, hierna Betekeningsverordening, te geschieden met ontvangstbevestiging of op een gelijkwaardige wijze, terwijl uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat aan dit voorschrift is voldaan. Uit de overgelegde stukken

blijkt niet dat de zending door een bepaalde persoon werd in ontvangst genomen of dat deze zending werd aangeboden op het aangeduide adres.

2. Uit de stukken waarop het Hof vermag acht te slaan, blijkt dat:

- de instrumenterende gerechtsdeurwaarder een afschrift van het exploot van betekening van het cassatieberoep aan de verweerster samen met een getekend afschrift van het verzoekschrift in cassatie op 10 januari 2013 toezond per aangetekend schrijven tegen ontvangstbewijs aan het adres van de verweerster in Nederland door de afgifte ervan op het postkantoor van de gemeente Elsene;
- dit aangetekend schrijven werd verzonden "*met ontvangstbevestiging*";
- het ontvangstbevestigingsformulier dat aan de instrumenterende gerechtsdeurwaarder werd teruggestuurd geen melding maakt van de datum of van de naam van de persoon aan wie de zending werd afgeleverd en ook niet voor ontvangst werd afgetekend.

3. Krachtens artikel 9.2. van de Betekeningsverordening wordt, wanneer de betekening of de kennisgeving van een stuk overeenkomstig het recht van een lidstaat binnen een bepaalde termijn moet worden verricht, de datum die ten aanzien van de aanvrager in aanmerking moet worden genomen bepaald door het recht van deze lidstaat.

4. Ten aanzien van de eiser, die zich in cassatie diende te voorzien binnen de drie maanden na de betekening van het arrest van het arbeidshof op 16 oktober 2012, dient de betekening van het cassatieberoep overeenkomstig artikel 40, eerste lid, Gerechtelijk Wetboek dan ook geacht te zijn verricht door de afgifte tegen ontvangstbewijs van de akte aan de postdienst.

5. Het middel van niet-ontvankelijkheid van het cassatieberoep dient te worden verworpen.

6. Aangezien niet blijkt dat de verweerster effectief kennis kreeg van het verzoekschrift in cassatie vóór 13 maart 2013, zoals zij het stelt, is de op 13 juni 2013 neergelegde memorie van antwoord van de verweerster, gelet op het bepaalde in artikel 53bis, 3°, Gerechtelijk Wetboek, niet laattijdig.

7. Het tweede middel van niet-ontvankelijkheid van het cassatieberoep dat betrekking heeft op de regelmatigheid van de betekening van het cassatieberoep aan

de procureur des Konings, vertoont, gelet op het antwoord op het eerste middel van niet-ontvankelijkheid, geen belang meer en dient te worden verworpen.

Gegrontheid

Eerste middel

8. Krachtens artikel 815 Gerechtelijk Wetboek blijft, in de zaken waarin de debatten nog niet gesloten verklaard zijn, het overlijden van een partij, haar verandering van staat of de wijziging van de hoedanigheid waarin zij is opgetreden, zonder gevolg zolang daarvan geen kennis is gegeven.

Krachtens artikel 816 Gerechtelijk Wetboek leggen de partijen of hun rechthebbenden die verklaren het geding te hervatten ter griffie een akte neer

Krachtens artikel 824, derde lid, Gerechtelijk Wetboek kan stilzwijgende afstand alleen worden afgeleid uit akten of uit bepaalde en met elkaar overeenstemmende feiten, waaruit met zekerheid blijkt dat de partij afstand wil doen van het geding of van de rechtsvordering.

9. Uit deze bepalingen volgt dat, wanneer een vennootschap vóór het afsluiten van haar vereffening een schuldvordering overdraagt waarvan kennis werd gegeven met toepassing van artikel 1690 Burgerlijk Wetboek aan de gecedeerde schuldenaar, de overnemer in beginsel het geding kan hervatten dat op grond van die schuldvordering door de vennootschap voorheen was ingesteld en dat uit de enkele omstandigheid van de afsluiting van de vereffening niet kan worden afgeleid dat de vennootschap afstand heeft gedaan van het geding.

Het middel dat geheel van een andere rechtsopvatting uitgaat, faalt naar recht.

Tweede middel

Eerste onderdeel

10. Het is niet tegenstrijdig te oordelen enerzijds dat “*de eerste rechter (...) terecht [heeft] geoordeeld dat, gelet op de tijdspanne die verlopen is tussen het afsluiten van de vereffening en het voorleggen van dit document, dit document [met*

name het verslag van de vereffenaar van 31 december 2002] op zich onvoldoende bewijskrachtig is” en anderzijds dat, mede gelet op zijn verslag van 10 december 2002, die de vordering ten aanzien van de eiser uitdrukkelijk vermeldde, de bedrijfsrevisor in zijn verslag van 31 december 2002 “onmogelijk het verslag van de vereffenaar, dat deze overdracht vermeldde, [had] kunnen goedkeuren wanneer hij niet zekerheid had dat de vordering overgedragen was aan de [verweester] en zich dus niet meer in het patrimonium van de Superclub Retail nv bevond”.

Het onderdeel mist feitelijke grondslag.

Tweede onderdeel

11. In de gevallen waarin het bewijs door vermoedens wettelijk toegelaten is, beoordeelt de rechter in feite de bewijswaarde van die waarop hij zijn beslissing grondt.

Het Hof gaat evenwel na of de rechter het wettelijk begrip vermoeden niet mis kent en, meer bepaald of hij uit de door hem vastgestelde feiten geen gevolgtrekkingen afleidt die op de grondslag ervan niet kunnen worden verantwoord.

12. Na geoordeeld te hebben dat het verslag van de vereffenaar van Superclub Retail nv, dat de schuldvorderingsoverdracht vermeldt, “op zich” onvoldoende bewijskrachtig is, hebben de appelrechters kunnen oordelen dat, mede gelet op andere elementen, het verslag van de bedrijfsrevisor, dat het verslag van de vereffenaar goedkeurt, tot het bewijs van die overdracht van schuldvordering bijdraagt.

Het onderdeel kan niet worden aangenomen.

Derde onderdeel

13. Het verslag van de vereffenaar van 31 december 2002 vermeldt: “De vordering ten aanzien van de [eiser] met nulboekwaarde wordt aan de schuldeiser, [de verweester] overgedragen.”

14. De appelrechters die oordelen dat het verslag van de vereffenaar “deze overdracht vermeldde”, geven van voormeld verslag een uitleg die met de be woordingen ervan niet onverenigbaar is.

Het onderdeel mist in zoverre feitelijke grondslag.

15. De appelrechters oordelen niet dat uit het enkel verslag van de vereffenaar van 31 december 2002 kan worden afgeleid dat de vordering toen effectief was overgedragen, maar wel dat de bedrijfsrevisor dit verslag van de vereffenaar onmogelijk had kunnen goedkeuren indien hij niet de zekerheid had dat de vordering overgedragen was en zich niet meer in het patrimonium van de vereffende vennootschap bevond.

Het onderdeel mist in zoverre eveneens feitelijke grondslag.

Vierde onderdeel

16. De appelrechters oordelen dat, wanneer de bedrijfsrevisor, die in zijn verslag van 10 december 2002 uitdrukkelijk het bestaan van de schuldvordering van de vennootschap in vereffening op de eiser had vermeld, in zijn verslag van 31 december 2002 vaststelt dat er geen enkel actief meer is, *"dit moeilijk anders [kan] verklaard worden dan door het feit dat hij heeft vastgesteld en geverifieerd dat deze schuldvordering uit het patrimonium verdwenen is"*.

17. Het onderdeel voert niet aan dat de appelrechters door aldus te oordelen van het verslag van 31 december 2002 een uitleg geven die met de bewoordingen ervan onverenigbaar is, maar verwijt de appelrechters van dit verslag een uitleg te geven die strijdig is met de uitleg die het onderdeel voorstelt op grond van de vaststelling dat de schuldvordering een *"nulboekwaarde"* had.

Dergelijke grief is vreemd aan de aangevoerde miskenning van de bewijskracht van akten en is mitsdien niet ontvankelijk.

18. De overige grieven zijn afgeleid en mitsdien evenmin ontvankelijk.

Derde middel

Eerste onderdeel

19. De appelrechters oordelen: *"Evenmin kan een argument afgeleid worden uit de tijdspanne die verstreken is tussen het ogenblik van het afsluiten van de vereffening en de voorlegging van stukken, waaruit de overdracht moet blijken. Deze*

tijdspanne wordt verklaard door het feit dat het resultaat van een andere procedure in een gelijklopende zaak diende afgewacht te worden."

20. Met die reden verwerpen en beantwoorden de appelrechters het in het onderdeel bedoeld verweer. Hierbij dienden de appelrechters niet ieder argument ter ondersteuning van dit verweer te beantwoorden.

Het onderdeel kan niet worden aangenomen.

Tweede onderdeel

21. De appelrechters die hun oordeel mede gronden op de overgelegde interne en externe mailuitwisseling, waarvan zij de bewijswaarde vrij beoordelen, steunen dit oordeel niet op de loutere beweringen van een partij.

Het onderdeel mist feitelijke grondslag.

Derde onderdeel

22. Het onderdeel komt in werkelijkheid op tegen de beoordeling in feite van de bewijswaarde van de door de verweerster overgelegde stukken, die de eiseres voor de feitenrechter kon betwisten, en is mitsdien niet ontvankelijk.

Vierde onderdeel

23. De appelrechters oordelen ook: *"Dat er wel degelijk sprake was van een overdracht aan de bv Superclub International wordt ook bevestigd in drie latere mails van respectievelijk 10 mei 2004, 24 augustus 2006 en 2 mei 2007. In deze mails wordt er uitdrukkelijk aan herinnerd dat de vordering van de Superclub Retail nv is overgedragen aan de [verweerster]"*.

24. Het onderdeel berust op een onvolledige lezing van het arrest en mist mitsdien feitelijke grondslag.

*Vierde middel**Eerste onderdeel*

25. De appelrechters oordelen dat:

- uit de voorgelegde briefwisseling duidelijk naar voren komt dat de eiser en Superclub Retail nv in onderling akkoord en teneinde de proceskosten te beperken overeenkwamen om slechts één van de ingestelde procedures te activeren en zich in de andere procedure, de huidige, te gedragen naar het resultaat van deze procedure;
- op geen enkel ogenblik ervan sprake is geweest dat Superclub Retail nv, tijdens de schorsing van procedure, afstand zou doen van de lopende moratoire en gerechtelijke intrest waarop zij recht had;
- de huidige stellingname van de eiser strijdig is met de goede trouw die de uitvoering van overeenkomsten moet beheersen;
- de argumentatie van de eiser dat Superclub Retail nv impliciet afstand deed van haar vordering tegen hem door de afsluiting van de vereffening, eraan voorbijgaat dat Superclub Retail nv deze vordering in het kader van de vereffening overdroeg aan de verweester;
- het akkoord omtrent de opschorting van de procedure in deze omstandigheden zinvol bleef.

26. Deze redenen dragen de bestreden beslissing in verband met de intrest, zodat de aangevoerde tegenstrijdigheid die is afgeleid uit overtollige redenen, niet tot cassatie kan leiden en mitsdien niet ontvankelijk is.

Tweede onderdeel

27. Met de in r.o. 25 aangehaalde redenen verwerpen en beantwoorden de appelrechters het in het onderdeel bedoeld verweer en verantwoorden zij hun beslissing naar recht.

Het onderdeel kan niet worden aangenomen.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de eiser tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiser op 456,55 euro en voor de verweerder op 208,06 euro.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit afdelingsvoorzitter Beatrijs Deconinck, als voorzitter, en de raadsheren Alain Smetryns, Koen Mestdagh, Mireille Delange en Antoine Lievens, en in openbare rechtszitting van 15 juni 2015 uitgesproken door afdelingsvoorzitter Beatrijs Deconinck, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Vanessa Van de Sijpe.

V. Van de Sijpe

A. Lievens

M. Delange

K. Mestdagh

A. Smetryns

B. Deconinck

VOORZIENING TOT CASSATIE

VOOR: De **RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID**, openbare instelling, opgericht bij besluitwet van 28 december 1944, met zetel te 1060 Brussel, Victor Hortaplein, 11,

bijgestaan en vertegenwoordigd door Meester Antoine DE BRUYN, advocaat bij het Hof van Cassatie, kantoor houdende te 1000 Brussel, Dalstraat, 67, waar keuze van woonplaats wordt gedaan,

eiser tot cassatie,

TEGEN: De bv **SUPERCLUB INTERNATIONAL**, vennootschap naar Nederlands recht, met maatschappelijke zetel te High Tech Campus, 5, 5656 AE Eindhoven (Nederland), KvK nr.17079539,

verweerster in cassatie,

* * *

I. Aan de Heren Eerste Voorzitter en Voorzitter, de Dames en Heren Raads-heren, leden van het Hof van Cassatie,

* * *

Hooggeachte Dames en Heren,

Eiser heeft de eer het tussenarrest van 20 oktober 2011 en het eindarrest van 6 september 2012, gewezen door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel (A.R. nr.2010/AB/907), aan Uw toezicht te onderwerpen.

FEITEN EN PROCEDUREVOORGAANDEN

De feiten en procedurevoorgaanden werden correct weergegeven in het bestreden tussenarrest (p.2-3, I) en in het bestreden eindarrest (p.2-3, I), waarnaar eiser zo vrij is te verwijzen.

EERSTE MIDDEL TOT CASSATIE

Geschonden wetsbepalingen:

- de artikelen 815 tot 819 van het Gerechtelijk Wetboek;
- de artikelen 183, §1, 195, §1 en 198, §1, derde streep, van het Wetboek van vennootschappen van 7 mei 1999 (W.Venn.).

Aangevochten beslissing:

Het bestreden **tussenarrest** oordeelt dat uit het geheel van de documenten die verweerster had overgelegd met voldoende zekerheid kan worden afgeleid dat er in het kader van de vereffening van de NV SUPERCLUB RETAIL een schuldoverdracht was gebeurd aan verweerster, wat betreft de schuldvordering op eiser en dat de verweerster, ten gevolge van deze overdracht, de wettelijke titularis was geworden van deze schuldvordering, die het voorwerp uitmaakte van de oorspronkelijke betwisting (p.7, punt 7. zie ook p. 4-7, punten 2-6).

Het bestreden tussenarrest verklaart de vordering in gedinghervatting van verweerster toelaatbaar en hervormt het beroepen vonnis op dit punt (p.8, zesde alinea).

Grieven

1./ Krachtens artikel 183, §1, W.Venn., wordt een vennootschap na ontbinding geacht voort te bestaan voor haar vereffening.

Na de afsluiting van de vereffening, die luidens artikel 195, §1, W.Venn., moet worden bekendgemaakt overeenkomstig de artikelen 67 en 73 W.Venn., verliest de vennootschap haar rechtspersoonlijkheid en vangt de vijfjarige verjaringstermijn aan voor de vorderingen der schuldeisers tegen de vereffenaars (artikel 198, §1, derde streep, W.Venn.).

Na de afsluiting van de vereffening kan een vennootschap, bij gebrek aan rechtspersoonlijkheid, niet meer als eiser in rechte optreden, noch een voordien door haar als eiser aanhangig gemaakte procedure verderzetten.

2./ Het rechtsgeding dat voordien werd aangespannen door een vennootschap waarvan de vereffening intussen is gesloten, kan niet het voorwerp uitmaken van een hervatting van geding in de zin van de artikelen 815 tot 819 Ger.W.

De afsluiting van de vereffening van een vennootschap heeft immers tot gevolg dat alle lopende rechtsgedingen die door haar werden ingesteld, worden stopgezet en onder geen enkel beding nog kunnen worden voortgezet, zoals eiser in zijn syntheseberoepsbesluiten aanvoerde (p.34, punt 12, laatste alinea).

Door de vereffening af te sluiten doet de vennootschap als het ware afstand van alle hangende rechtsgedingen en sluit zij een gedinghervatting uit. Een geding dat niet meer aanhangig is bij de rechter, kan niet het voorwerp uitmaken van een gedinghervatting.

Eventuele rechtsopvolgers van de vereffende vennootschap, zoals de overnemer van een schuldvordering van die vennootschap, zullen bijgevolg genoodzaakt zijn om een nieuwe procedure op te starten tegen de oorspronkelijke schuldenaar. Zodra de vereffening van de vennootschap wordt afgesloten, kan het geding dat voordien door die vennootschap was ingesteld, niet meer door haar rechtsopvolgers worden hervat. Die gedinghervatting diende plaats te vinden vóór de afsluiting van de vereffening.

3./ Het bestreden tussenarrest stelt vast dat de NV SUPERCLUB RETAIL reeds volledig was vereffend sinds 31 december 2002 zodat zij haar vordering tegen eiser voor de arbeidsrechtbank niet kon voortzetten. De appelrechters stelden vast dat verweerster, nadat de schuldvordering van de NV SUPERCLUB RETAIL op eiser aan haar werd overgedragen, bij conclusie van 22 november 2009

het geding hernam dat was ingeleid door de NV SUPERCLUB RETAIL (p.2, onderaan – p.3, bovenaan).

Het bestreden tussenarrest besluit dat verweerster, als gevolg van de overdracht van schuldvordering, de wettelijke titularis is geworden van de schuldvordering ten aanzien van eiser in terugbetaling van de sociale-zekerheidsbijdragen, die het voorwerp uitmaakte van de oorspronkelijke betwisting (p.7, punt 7) en verklaart de vordering in gedinghervatting van verweerster toelaatbaar (p.8, zesde alinea).

Het bestreden tussenarrest staat aldus toe dat een geding wordt hervat waaraan reeds op 31 december 2002 een definitief einde was gesteld ingevolge de afsluiting van de vereffening van de NV SUPERCLUB RETAIL.

4./ Hieruit volgt dat het bestreden tussenarrest niet wettig de vordering in gedinghervatting van verweerster dd. 22 november 2009 toelaatbaar heeft verklaard, nu het bedoelde geding reeds op 31 december 2002 onherroepelijk was stopgezet ingevolge de afsluiting van de vereffening van de NV SUPERCLUB RETAIL zodat dit geding, bij gebrek aan voorwerp, zich niet meer leende tot een hervatting (schending van de artikelen 815 tot 819 Ger.W., 183, §1, 195, §1, 198, §1, derde streep, W.Venn.).

TWEEDE MIDDEL TOT CASSATIE

Geschonden wetsbepalingen:

- artikel 149 van de Grondwet;
- artikel 25 van het Wetboek van Koophandel;
- de artikelen 1319, 1320, 1322, 1349, 1353, 1689 en 1690 van het Burgerlijk Wetboek;
- artikelen 815 tot 819 van het Gerechtelijk Wetboek.

Aangevochten beslissing:

Het bestreden tussenarrest verklaart de vordering in gedinghervatting van verweester toelaatbaar en hervormt het beroepen vonnis op dit punt.

Het bestreden tussenarrest oordeelt dat uit het geheel van de documenten die verweester had overgelegd met voldoende zekerheid kan worden afgeleid dat er in het kader van de vereffening van de NV SUPERCLUB RETAIL een schuldoverdracht was gebeurd aan verweester, wat betreft de schuldvordering op eiser, en dat de verweester, ten gevolge van deze overdracht, de wettelijke titularis was geworden van deze schuldvordering:

« *Overeenkomstig artikel 1689 van het Burgerlijk Wetboek geschiedt, bij de overdracht van een schuldvordering, van een recht of van een rechtsvordering tegen derden de levering tussen overdrager en overnemer door afgifte van de titel.*

« *Overeenkomstig artikel 1690 § 1 van het Burgerlijk Wetboek, zoals aangepast door de wet van 6 juli*

1994, kan de overdracht van schuldvordering tegen andere derden dan de gecedeerde schuldenaar worden ingeroepen door het sluiten van de overeenkomst van overdracht. Ten aanzien van de gecedeerde schuldenaar kan de overdracht slechts worden ingeroepen vanaf het ogenblik dat zij aan deze ter kennis werd gebracht of door hem werd erkend.»

« ...

« *5. Het verslag van de vereffenaar van de nv SUPERCLUB RETAIL, opgesteld op 31 december 2002, vermeldt het volgende: 'De vordering ten aanzien van de (eiser) met nulboekwaarde wordt aan de schuldeiser (verweerster) overgedragen'.*

« *De eerste rechter heeft terecht geoordeeld dat, gelet op de tijdspanne die verlopen is tussen het afsluiten van de vereffening, en het voorleggen van dit document, dit document op zich onvoldoende bewijskrachtig is.*

« *Voor het hof legt de (verweerster) echter een aantal nieuwe stukken voor die mee in het onderzoek naar het bewijs van de ingeroepen cessieovereenkomst dienen betrokken te worden.*

« *In de eerste plaats is er het verslag van de bedrijfsrevisor van 31 december 2002 waarin deze vaststelt dat na de vereffening geen enkel actief meer bestond in hoofde van de nv SUPERCLUB RETAIL.*

Dezelfde bedrijfsrevisor had in een verslag van 10 december 2002, dat de in vereffeningstelling voorafging, uitdrukkelijk vermeld dat de nv SUPERCLUB RETAIL nog een vordering bezat ten aanzien van de (eiser). Wanneer de bedrijfsrevisor dan op 31 december 2002 vaststelt dat er geen enkel actief meer is – wat uiteraard een essentieel element is bij de afsluiting van de vereffening –, dan kan dit moeilijk anders verklaard worden dan door het feit dat hij heeft vastgesteld en geverifieerd dat deze schuldvordering uit het patrimonium verdwenen is. De bedrijfsrevisor had onmogelijk het verslag van de vereffenaar, dat deze overdracht vermeldde, kunnen goedkeuren wanneer hij niet zekerheid had dat de vordering overgedragen was aan de (verweerster) en zich dus niet meer in het patrimonium van de nv SUPERCLUB RETAIL bevond.

« ...

« *Uit het geheel van deze elementen kan met voldoende zekerheid afgeleid worden dat er in het kader van de vereffening van de nv SUPERCULB RETAIL een overdracht gebeurde aan de (verweerster) van de schuldvordering ten aanzien van de (eiser).*

« ...

« *7. Er dient dus besloten te worden dat de (verweerster), als gevolg van een overdracht van schuldvordering, de wettelijke titularis is geworden van de schuldvordering ten aanzien van de (ei-*

ser) in terugbetaling van de sociale zekerheidsbijdragen, die het voorwerp uitmaakte van de oorspronkelijke betwisting.»

(tussenarrest, 4-7).

Grieven

Eerste onderdeel

1./ De rechter moet overeenkomstig artikel 149 van de Grondwet zijn beslissing regelmatig met redenen omkleeden. Wanneer motieven elkaar tegenspreken, worden deze motieven geacht elkaar op te heffen, wat neerkomt op het ontbreken van motieven met als gevolg dat de rechter zijn beslissing niet regelmatig conform artikel 149 van de Grondwet motiveert.

2./ Het bestreden tussenarrest oordeelt dat de eerste rechter terecht heeft geoordeeld dat, gelet op de tijdsperiode die verlopen is tussen het afsluiten van de vereffening en het voorleggen van het **verslag van de vereffenaar** van de NV SUPERCLUB RETAIL, opgesteld op 31 december 2002, «dit document op zich **onvoldoende bewijskrachtig** is» (p.6, eerste alinea).

Het bestreden tussenarrest stelt vervolgens vast dat «wanneer de bedrijfsrevisor dan op 31 december 2002 vaststelt dat er geen enkel actief meer is (...) dan kan dit moeilijk anders verklaard worden dan door het feit dat hij heeft vastgesteld en geverifieerd dat deze schuldvordering (van de NV SUPERCLUB RETAIL op eiser)

uit het patrimonium verdwenen is. De bedrijfsrevisor had onmogelijk het verslag van de vereffenaar, dat deze overdracht vermeldde, kunnen goedkeuren wanneer hij niet (de) zekerheid had dat de vordering overgedragen was aan (verweerster) en zich dus niet meer in het patrimonium van de NV SUPERCLUB RETAIL bevond» (p.6, derde alinea).

Aldus blijkt dat het bestreden tussenarrest het verslag van de vereffenaar dd. 31 december 2002, spijts de eerdere vaststelling dat dit verslag onvoldoende bewijskrachtig was, toch in zijn beoordeling heeft betrokken, met name bij de beoordeling van de bewijswaarde van het verslag van de bedrijfsrevisor van 31 december 2002, zodat de appelrechters zodoende alsnog een zekere bewijswaarde hebben verleend aan dat verslag van de vereffenaar dd. 31 december 2002 en het bijgevolg als bewijskrachtig beschouwen.

Het is tegenstrijdig om te oordelen dat een bepaald stuk op zich onvoldoende bewijskrachtig is en vervolgens dit document in de beoordeling van de feiten te betrekken, waardoor dit stuk toch als bewijskrachtig wordt beschouwd.

3.7 De beslissing dat mede uit het verslag van de bedrijfsrevisor dd. 31 december 2002 het bewijs kan worden afgeleid van de ingeroepen cessieovereenkomst, op grond dat «*de bedrijfsrevisor (...) onmogelijk het verslag van de vereffenaar, dat deze overdracht vermeldde, (had) kunnen goedkeuren wanneer hij niet (de) zekerheid had dat de vordering overgedragen was aan (verweerster)*

en zich dus niet meer in het patrimonium van de NV SUPERCLUB RETAIL bevond» is bijgevolg niet regelmatig met redenen omkleed nu deze beslissing is gestoeld op tegenstrijdige motieven door bij de beoordeling van de bewijswaarde van het verslag van de bedrijfsrevisor dd. 31 december 2002, te steunen op het verslag van de vereffenaar van de NV SUPERCLUB RETAIL dd. 31 december 2002, ofschoon de appelrechters dit verslag van de vereffenaar als onvoldoende bewijskrachtig hadden aangemerkt (schending van artikel 149 van de Grondwet). Het bewijs van een overdracht van schuldvordering werd bijgevolg niet wettig aangenomen (schending van de artikelen 1689 en 1690 van het Burgerlijk Wetboek) en de vordering in gedinghervatting van verweerster niet wettig toelaatbaar verklaard (schending van de artikelen 815 tot 819 van het Gerechtelijk Wetboek).

Tweede onderdeel

4.7 Vermoedens zijn gevolgtrekkingen die de wet of de rechter afleidt uit een bekend feit om te besluiten tot een onbekend feit (artikel 1349 B.W.).

Vermoedens die niet bij wet zijn ingesteld, worden overgelaten aan het oordeel en aan het beleid van de rechter, die geen andere dan gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens zal aannemen, en zulks alleen in de gevallen waarin de wet het bewijs door getuigen toelaat (artikel 1353 B.W.).

De feitenrechter kan feitelijke vermoedens slechts afleiden uit een zeker of bekend feit. Een onzeker feit

komt bijgevolg niet in aanmerking als een bekend feit op grond waarvan tot een onbekend feit kan worden besloten.

De feitenrechter kan bovendien slechts feitelijke vermoedens aannemen wanneer zij hem zekerheid geven omtrent het bestaan van het vast te stellen feit dat hij uit een bekend feit afleidt, m.a.w. het onbekend feit moet uit het bekend feit kunnen volgen.

5./ Het bestreden tussenarrest oordeelt dat de eerste rechter terecht heeft geoordeeld dat, gelet op de tijdsperiode die verlopen is tussen het afsluiten van de vereffening en het voorleggen van het **verslag van de vereffenaar** van de NV SUPERCLUB RETAIL, opgesteld op 31 december 2002, «dit document op zich **onvoldoende bewijskrachtig** is» (p.6, eerste alinea).

Een stuk dat onvoldoende bewijskrachtig is, kan niet gelden als een zeker of bekend feit op grond waarvan tot een onbekend feit kan worden besloten.

Een stuk dat volgens de vaststellingen van de rechter onvoldoende bewijskrachtig is, kan hem evenmin zekerheid geven omtrent het bestaan van het vast te stellen onbekend feit.

6./ Hieruit volgt dat het bestreden arrest niet wettig, bij de beoordeling van de bewijswaarde van het verslag van de bedrijfsrevisor van 31 december 2002, het verslag van de vereffenaar dd. 31 december 2002 als feite-

lijk vermoeden in aanmerking heeft genomen (zie hoger sub 2, p. 9, tweede alinea), terwijl dit verslag, in zoverre het door de appelrechters als onvoldoende bewijskrachtig werd beschouwd, niet tot grondslag kan dienen van een bewijs door feitelijke vermoedens nu het de appelrechters geen zekerheid kan geven omtrent het bestaan van het vast te stellen feit (schending van de artikelen 25 van het Wetboek van Koophandel, 1349 en 1353 van het Burgerlijk Wetboek). Het bewijs van een overdracht van schuldvordering werd aldus niet wettig aangenomen (schending van de artikelen 1689 en 1690 van het Burgerlijk Wetboek) en de vordering in gedinghervatting van verweerster niet wettig toelaatbaar verklaard (schending van de artikelen 815 tot 819 van het Gerechtelijk Wetboek).

Derde onderdeel

7./ De bewijskracht van een akte wordt door de rechter miskend wanneer hij heeft beslist dat die akte een bevestiging bevat die daarin niet voorkomt of dat zij een bevestiging die erin voorkomt niet bevat, of wanneer de rechter aan de bewoordingen van die akte een uitlegging geeft die er niet mee te verzoenen is (artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek).

8./ In het verslag van de vereffenaar van de NV SUPER-CLUB RETAIL dd. 31 december 2002 (zie bijlage 1) werd vermeld dat het actief van de vennootschap te gelde «**werd**» gemaakt tijdens de periode van 13 tot 31 december 2002 :

« tijdens de periode die is ingegaan op dertien december tweeduizend en twee en die vandaag verstrijkt, werd het actief van de vennootschap te gelde gemaakt en werd het passief aangezuiverd...».

Specifiek wat de vordering van de NV SUPERCLUB RETAIL ten aanzien van eiser betreft, werd vermeld dat deze vordering aan verweerster «**wordt**» overgedragen:

« De vordering ten aanzien van de Rijkssociale Zekerheid met nulboekwaarde wordt aan de schuldeiser, Superclub International B.V. overgedragen».

9.7 Uit voormeld verslag van de vereffenaar blijkt aldus dat op datum van 31 december 2002 alle activa «werden» te gelde gemaakt, behalve de vordering op eiser, waarvan zonder tijdsbepaling werd gesteld dat het «wordt» overgedragen, wat taalkundig inhoudt dat de vordering op eiser «zal worden» overgedragen.

Nu de vereffenaar aldus louter aan de aandeelhouders zijn intentie ter kennis bracht om de schuldvordering over te dragen, kan uit het verslag van de vereffenaar van de NV SUPERCLUB RETAIL dd. 31 december 2002 derhalve niet worden afgeleid dat de schuldvordering van de NV SUPERCLUB RETAIL op eiser op dat ogenblik reeds effectief «**was**» overgedragen.

Niettemin werd in het bestreden tussenarrest beslist dat waar «het verslag van de vereffenaar, (...) deze overdracht vermeldde», de bedrijfsrevisor dit ver-

slag onmogelijk had kunnen goedkeuren *«wanneer hij niet (de) zekerheid had dat de vordering overgedragen was aan (verweerster) en zich dus niet meer in het patrimonium van de NV SUPERCLUB RETAIL bevond»* (p.6, derde alinea).

10./ Hieruit volgt dat het bestreden tussenarrest, door aan te nemen dat uit het verslag van de vereffenaar van de NV SUPERCLUB RETAIL dd. 31 december 2002, kan worden afgeleid dat de vordering op eiser effectief was overgedragen, de bewijskracht heeft miskend van dit verslag, waarin slechts melding was gemaakt van een aankondiging of voornemen (*«wordt overgedragen»*) om die schuldvordering over te dragen, zodat de appelrechters aldus aan dat verslag een bevestiging hebben toegeschreven die het niet bevat, minstens een uitlegging aan dat verslag hebben gegeven die volstrekt onverenigbaar is met de bewoordingen ervan (schending van de artikelen 1319 ,1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek). Het bewijs van een overdracht van schuldvordering werd bijgevolg niet wettig aangenomen (schending van de artikelen 1349, 1353, 1689 en 1690 van het Burgerlijk Wetboek, 25 van het Wetboek van Koophandel) en de vordering in gedinghervatting van verweerster niet wettig toelaatbaar verklaard (schending van de artikelen 815 tot 819 van het Gerechtelijk Wetboek).

Vierde onderdeel

11./ De bewijskracht van een akte wordt door de rechter miskend wanneer hij heeft beslist dat die akte een bevestiging bevat die daarin niet voorkomt of dat

zij een bevestiging die erin voorkomt niet bevat, of wanneer de rechter aan de bewoordingen van die akte een uitlegging geeft die er niet mee te verzoenen is.

12./ In een verslag van 10 december 2002 van de bedrijfsrevisor (bijlage 2, p. 6) werd vermeld dat de NV SUPERCLUB RETAIL een vordering heeft op eiser «*m.b.t. onterecht betaalde sociale zekerheidsbijdragen op aanvullende sluitingsvergoedingen*». Van een eventuele overdracht van die schuldvordering was nergens sprake.

Voor deze vordering werd volgens datzelfde verslag «*uit voorzichtigheidsoverwegingen (...) een 100% waardevermindering geboekt*». De waarde van deze vordering werd aldus op nihil gebracht.

Het verslag van de bedrijfsrevisor van 31 december 2002 (bijlage 3, p.5) bevestigde dat de vereffenaar alle activa heeft verzilverd, alsook dat het activa «*NIHIL*» bedraagt. Van de schuldvordering van de NV SUPERCLUB RETAIL op eiser werd geen melding meer gemaakt, terwijl van een overdracht evenmin sprake was.

13./ Anders dan het bestreden tussenarrest oordeelt, kan de vermelding van «*NIHIL*» onder «*Activa*», in het verslag van de bedrijfsrevisor van 31 december 2002, wel «*anders verklaard worden*» dan door het feit dat de bedrijfsrevisor heeft vastgesteld en geverifieerd dat de schuldvordering van de NV SUPERCLUB RETAIL op eiser door overdracht uit het patrimonium is verdwenen.

In de mate dat die schuldvordering een «*nulboek-waarde*» had, zoals blijkt uit het verslag van de bedrijfsrevisor van 10 december 2002, stemt dit immers overeen met de «*NIHIL*»-waardebepaling van de activa in het verslag van de bedrijfsrevisor van 31 december 2002. Precies omdat die schuldvordering een waardevermindering van 100% had ondergaan, bedroeg de waarde ervan als activa nog slechts «*NIHIL*». Een schuldvordering die op 10 december 2002 volledig was afgeboekt, blijft NIHIL op 31 december 2002.

Nu in het verslag van de bedrijfsrevisor van 31 december 2002 geen sprake was van een overdracht van de litigieuze schuldvordering van de NV SUPERCLUB RETAIL, kan dit verslag derhalve niet aantonen dat die schuldvordering op eiser op datum van 31 december 2002 was overgedragen aan verweerster.

De bedrijfsrevisor had m.a.w. het verslag van de vereffenaar ook kunnen goedkeuren zonder dat hij de zekerheid had dat die schuldvordering tussentijds was overgedragen aan verweerster. Waar die schuldvordering op de activazijde reeds op 10 december 2002 tot NIHIL was afgeboekt en er geen voorziening was opgenomen op het passief van de balans, werd die schuldvordering definitief als verloren beschouwd en bestond zij boekhoudkundig niet meer.

14./ Hieruit volgt dat het bestreden tussenarrest de bewijskracht heeft miskend van het verslag van de bedrijfsrevisor van 31 december 2002, door te oordelen dat (1) waar de bedrijfsrevisor op 31 december 2002

vaststelt dat er geen enkel actief meer is, dit moeilijk anders kan worden verklaard dan door het feit dat hij heeft vastgesteld en geverifieerd dat de schuldvordering van de NV SUPERCLUB RETAIL op eiser uit het patrimonium is verdwenen, en dat (2) de bedrijfsrevisor onmogelijk het verslag van de vereffenaar, dat deze overdracht vermeldde, heeft kunnen goedkeuren wanneer hij niet de zekerheid had dat de vordering was overgedragen aan verweerster en zich dus niet meer in het patrimonium van de NV SUPERCLUB RETAIL bevond, nu de loutere vermelding «Activa: *NIHIL*» in het verslag van de bedrijfsrevisor van 31 december 2002, niet in die zin kan worden uitgelegd dat de bedoelde schuldvordering van de NV SUPERCLUB RETAIL effectief was overgedragen, gelet op het feit dat die schuldvordering reeds in het verslag van de bedrijfsrevisor van 10 december 2002 aan «nulwaarde» stond geboekt en vanaf dan niet meer bestond. Waar uit het verslag van 31 december 2002 derhalve niet blijkt dat de schuldvordering tussentijds was overgedragen, hebben de appelrechters, door het tegendeel aan te nemen, aan dat verslag aldus een bevestiging toegeschreven die het niet bevat, minstens een uitlegging gegeven die volstrekt onverenigbaar is met de bewoordingen ervan (schending van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek). Het bewijs van een overdracht van schuldvordering werd bijgevolg niet wettig aangenomen (schending van de artikelen 1349, 1353, 1689 en 1690 van het Burgerlijk Wetboek, 25 van het Wetboek van Koophandel) en de vordering in gedinghervatting van verweerster niet wettig toelaatbaar verklaard (schending van de artikelen 815 tot 819 van het Gerechtelijk Wetboek).

DERDE MIDDEL TOT CASSATIE

Geschonden wetsbepalingen:

- artikel 149 van de Grondwet;
- het algemeen rechtsbeginsel inzake het recht van verdediging;
- de artikelen 1315, 1319, 1320, 1322, 1331, 1349, 1353, 1689 en 1690 van het Burgerlijk Wetboek;
- artikel 25 van het Wetboek van Koophandel (Boek I, Titel IV);
- artikelen 815 tot 819, 870 van het Gerechtelijk Wetboek.

Aangevochten beslissing:

Het bestreden **tussenarrest** verklaart de vordering in gedinghervatting van verweerster toelaatbaar en hervormt het beroepen vonnis op dit punt.

Het bestreden **tussenarrest** oordeelt dat uit het geheel van de documenten die verweerster had overgelegd met voldoende zekerheid kan worden afgeleid dat er in het kader van de vereffening van de NV SUPERCLUB RETAIL een schuldoverdracht was gebeurd aan verweerster, wat betreft de schuldvordering op eiser, en dat de verweer-

ster, ten gevolge van deze overdracht, de wettelijke titularis was geworden van deze schuldvordering:

« *Overeenkomstig artikel 1689 van het Burgerlijk Wetboek geschiedt, bij de overdracht van een schuldvordering, van een recht of van een rechtsvordering tegen derden de levering tussen overdrager en overnemer door afgifte van de titel.*

« *Overeenkomstig artikel 1690 § 1 van het Burgerlijk Wetboek, zoals aangepast door de wet van 6 juli 1994, kan de overdracht van schuldvordering tegen andere derden dan de gecedeerde schuldenaar worden ingeroepen door het sluiten van de overeenkomst van overdracht. Ten aanzien van de gecedeerde schuldenaar kan de overdracht slechts worden ingeroepen vanaf het ogenblik dat zij aan deze ter kennis werd gebracht of door hem werd erkend.*

« ...

« *Ten onrechte ook stelt de (eiser) dat geen enkele bewijswaarde zou kunnen toegekend worden aan de interne briefwisseling binnen de (verweerster) en de nv SUPERCLUB RETAIL. Deze briefwisseling dient uiteraard met het nodige voorbehoud behandeld te worden, maar kan, samen genomen en gelezen met andere elementen bijdragen aan de bewijslevering.*

« ...

« In de tweede plaats blijkt uit de voorgelegde briefwisseling, zowel intern als met de raadslieden, dat op het ogenblik van de in vereffening stelling, de nv SUPERCLUB RETAIL zich zeer goed bewust was van het bestaan van deze schuldvordering en van het feit dat deze niet mocht verloren gaan door de in vereffeningstelling. Naar aanleiding van het initiatief om tot de vereffening over te gaan (mail van 10 oktober 2002) werd door het juridisch departement onmiddellijk de aandacht gevestigd op het bestaan van de schuldvordering. In het kader daarvan werd door het juridisch departement op 28 oktober 2002 een mail gericht aan de raadsman van de nv SUPERCLUB RETAIL, waarin een scenario werd uitgewerkt voor de vereffening, en waarbij de vordering zou overgedragen worden aan de maatschappij SUPERCLUB TRADING (in het schrijven is wel enkel sprake van een voortzetting van de procedure door SUPERCLUB TRADING, maar in de context van de zaak is duidelijk dat daarmee bedoeld wordt de voortzetting van de procedure na overname van de schuldvordering). In een antwoordmail van 30 december 2002 wordt daarover door de raadsman advies gegeven. Het is dus weinig waarschijnlijk dat bij de afsluiting van de vereffening de schuldvordering ten aanzien van de (eiser) uit het oog zou verloren zijn. Weliswaar is in briefwisseling sprake van een overdracht aan een andere maatschappij dan de (verweerster), maar dit sluit niet uit dat in extremis beslist werd de schuldvordering over te dragen aan de (verweerster), die de moedermaatschappij was van de nv SUPERCLUB RETAIL. De overdracht aan deze maatschappij lag ook voor de hand vermits zij er op basis van toegekende kredieten (voor meer dan

60.000.000 €), de enige schuldeiser was van deze maatschappij.

« Dat er wel degelijk sprake was van een overdracht aan de (verweester) wordt ook bevestigd in drie latere mails van respectievelijk 10 mei 2004, 24 augustus 2006 en 2 mei 2007. In deze mails wordt er uitdrukkelijk aan herinnerd dat de vordering van de nv SUPERCLUB RETAIL is overgedragen aan de (verweester).

« Uit het geheel van deze elementen kan met voldoende zekerheid afgeleid worden dat er in het kader van de vereffening van de nv SUPERCULB RETAIL een overdracht gebeurde aan de (verweester) van de schuld vordering ten aanzien van de (eiser).

« ...

« 7. Er dient dus besloten te worden dat de (verweester), als gevolg van een overdracht van schuld vordering, de wettelijke titularis is geworden van de schuld vordering ten aanzien van de (eiser) in terugbetaling van de sociale zekerheidsbijdragen, die het voorwerp uitmaakte van de oorspronkelijke betwisting.»

(tussenarrest, 4-7).

Grieven

Eerste onderdeel

1./ De rechter is overeenkomstig artikel 149 van de Grondwet verplicht te antwoorden op alle regelmatig in conclusies aangevoerde, relevante grieven, excepties en middelen van verweer.

2./ In zijn syntheseberoepsconclusie had eiser een voorbehoud gemaakt ten aanzien van de bewijswaarde van de stukken die verweerster nog had toegevoegd aan haar dossier bij het overleggen van haar syntheseconclusie op 29 april 2011, zijnde emailberichten die volgens verweerster aantoonde dat de schuldvordering van de NV SUPERCLUB RETAIL op eiser aan haar werd overgedragen op 31 december 2002.

Eiser betoogde in zijn syntheseberoepsconclusie dat er geen enkele geloofwaardige uitleg te geven was voor het feit dat deze stukken niet eerder werden voorgelegd dan pas negen jaar na de aanvang van de procedure, waarbij hij de authenticiteit ervan in twijfel trok:

« 1. Concluant formuleerde vanaf de aanvang van de beroepsprocedure voor het Arbeidshof het grootst mogelijke voorbehoud voor de stukken die appellante nog aan haar dossier zou toevoegen, méér dan 8 jaar na datum van de beweerde overdracht.

« Zo maakte appellante in haar verzoekschrift in hoger beroep o.a. gewag van 'verschillende emails' (verzoekschrift hoger beroep bladzijde 7) en stelde

appellante in het verzoekschrift: 'de overeenkomst tot overdracht blijkt ook uit de vele emails die binnen de Philips groep werden verstuurd in verband met de overdracht van de schuldvordering'.

- « *Het dossier van appellante liep alsdan maar tot de stukken III.11. Er kan worden verwezen naar de inventaris van de stukken zoals deze is gehecht aan de eerste conclusies van appellante voor het Arbeidshof.*
- « *In haar eerste conclusies in graad van hoger beroep stelde appellante op bladzijde 12 (§2) dat 'ter verduidelijking appellante aan haar stukken bundel de talrijke emails toe binnen de Philips groep, zowel deze die aan de verschillende demarches in het kader van de vereffening zijn voorafgegaan, als deze die er later nog op zijn gevolgd.'*
- « *Deze zo gezegde emails maakten op dat ogenblik ook nog geen deel uit van het dossier van appellante en werden niet overgelegd. Er kan worden verwezen naar de inventaris van de stukken zoals deze is gehecht aan de eerste conclusies van appellante voor het Arbeidshof.*
- « *Concluant stelde in zijn syntheseconclusies van 25 maart 2011 dan ook reeds uitdrukkelijk '... Het Arbeidshof zal geen rekening kunnen of moeten houden met emails die op datum van heden, méér dan 8 jaar na de afsluiting van de vereffening en ruim nadat onderhavige betwisting is ontstaan, als een soort deus ex machina zouden neerdwalen ...'*

- « 2. Bij de overlegging van haar syntheseconclusies op 29 april 2011 voegt appellante dan plots - als een soort deus ex machina - een aantal documenten aan haar dossier toe (stukken III.12 - III.19) waarvan zij stelt dat het gaat om 'emailberichten die zouden zijn gewisseld' en die zouden moeten bewijzen dat de schuldvordering van de NV SUPERCLUB RETAIL aan haar werd overgedragen voor 31 december 2002.
- « 3. Met deze zo gezegde e-mails kan geen rekening worden gehouden om verschillende redenen.
- « 3.1. Vooreerst betwist concludant formeel de authenticiteit van deze documenten.
- « De betrokken documenten dragen geen handtekening.
- « Het is verder verwonderlijk en uiterst bevreemdend dat appellante 9 jaar gewacht heeft met de voorlegging van deze stukken.
- « Er is geen enkele geloofwaardige uitleg te geven aan de vaststelling dat indien deze documenten inderdaad zouden zijn gewisseld op de data die erop zijn vermeld zij door appellante niet eerder werden overgelegd, dit is in casu in eerste aanleg voor de arbeidsrechtbank en in graad van beroep voor het Arbeidshof.
- « Concludant betwist dus formeel dat deze documenten, waarvan wordt voorgehouden dat het om email - ver-

keer zou gaan - effectief werden gewisseld enerzijds op de data daarop vermeld anderzijds.

« *Wanneer de authenticiteit van een e-mail wordt betwist moet die bewezen worden door diegene die de e-mail inroept als bewijs (Gent nr. 2007/AR/462, 10 maart 2008 Computerr. (NL) 2008, aflevering 6, 301).*

« *Appellante legt geen enkel bewijs voor van de authenticiteit van deze zo gezegde e-mails. Het feit dat deze documenten door appellante slechts op 29 april 2011 werden overgelegd, dit is 9 jaar na aanvang van de procedure, ondersteunt de afwezigheid van authenticiteit.» (syntheseberoepsconclusie, p.19-20).*

Het bestreden tussenarrest antwoordde niet op voormeld regelmatig in beroepsbesluiten voorgedragen verweer.

3./ Hieruit volgt dat het bestreden arrest zijn beslissing dat er in het kader van de vereffening van de NV SUPERCLUB RETAIL een overdracht was gebeurd ten voordele van verweester van de schuldvordering van deze vennootschap op eiser, niet regelmatig met redenen heeft omkleed (schending van artikel 149 van de Grondwet). Het bewijs van een overdracht van schuldvordering werd aldus niet wettig aangenomen (schending van de artikelen 1689 en 1690 van het Burgerlijk Wetboek) en de vordering in gedinghervatting van verweester niet wettig

toelaatbaar verklaard (schending van de artikelen 815 tot 819 van het Gerechtelijk Wetboek).

Tweede onderdeel

4./ Vermoedens zijn gevolgtrekkingen die de wet of de rechter afleidt uit een bekend feit om te besluiten tot een onbekend feit (artikel 1349 B.W.).

Vermoedens die niet bij wet zijn ingesteld, worden overgelaten aan het oordeel en aan het beleid van de rechter, die geen andere dan gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens zal aannemen, en zulks alleen in de gevallen waarin de wet het bewijs door getuigen toelaat (artikel 1353 B.W.).

De feitenrechter kan feitelijke vermoedens slechts afleiden uit een zeker of bekend feit. Een onzeker feit komt bijgevolg niet in aanmerking als een bekend feit op grond waarvan tot een onbekend feit kan worden besloten.

5./ Overeenkomstig artikel 1331 van het Burgerlijk Wetboek, kan een geschrift geen bewijs opleveren ten voordele van degene die het zelf heeft opgesteld.

Een eigenhandig opgesteld geschrift kan voor de opsteller ervan bijgevolg niet tot grondslag dienen van een bewijs door vermoedens nu de feiten die in dat geschrift worden aangehaald niet kunnen gelden als een

zeker of bekend feit op grond waarvan tot een onbekend feit kan worden besloten.

De rechter die zijn beslissing laat steunen op loutere beweringen van een partij, die betwist worden door de andere partij, miskent, ook in handelszaken, de regels inzake de bewijslast (artikelen 870 van het Gerechtelijk Wetboek en 1315 van het Burgerlijk Wetboek, 25 van het Wetboek van Koophandel), alsook de regels inzake het bewijs door feitelijke vermoedens (artikelen 1331, 1349 en 1353 van het Burgerlijk Wetboek).

6./ Elektronisch berichten (emails) en briefwisseling, die zowel intern als met de eigen raadslieden worden gewisseld, kunnen niet door een partij worden aangevoerd tot staving van het bewijs van de erin aangehaalde feiten.

Dergelijke interne mails en briefwisseling hebben slechts de waarde van een loutere bewering en kunnen bijgevolg geen zeker of bekend feit uitmaken dat tot grondslag kan dienen van een bewijs door feitelijke vermoedens ten voordele van de opsteller.

Zoals elk eenzijdig opgesteld stuk, kan een mail of briefwisseling, die intern of met de eigen raadslieden worden gewisseld, voor de opsteller of verzender ervan geen bewijswaarde opleveren in zoverre de authenticiteit ervan niet kan worden gegarandeerd en bedrog niet kan worden uitgesloten.

7./ Hieruit volgt dat het bestreden tussenarrest niet wettig op grond van de voorgelegde mails (mails dd. 10 en 28 oktober 2002, 30 december 2002, 10 mei 2004, 24 augustus 2006 en 2 mei 2007) en briefwisseling, die zowel intern bij de NV SUPERCLUB RETAIL en verweerster, als met haar raadslieden werden gewisseld, het bewijs heeft aangenomen van het feit dat de schuldvordering van de NV SUPERCLUB RETAIL op eiser effectief in het kader van de vereffening van de NV SUPERCLUB RETAIL aan verweerster was overgedragen, terwijl die stukken slechts de bewijswaarde hebben van een loutere bewering, waarvan de authenticiteit niet kan worden verzekerd, zodat zij niet in aanmerking kunnen komen voor een bewijs door feitelijke vermoedens (schending van de artikelen 25 van het Wetboek van Koophandel, 870 van het Gerechtelijk Wetboek, 1315, 1331, 1349 en 1353 van het Burgerlijk Wetboek). Het bewijs van een overdracht van schuldvordering werd aldus niet wettig aangenomen (schending van de artikelen 1689 en 1690 van het Burgerlijk Wetboek) en de vordering in gedinghervatting van verweerster niet wettig toelaatbaar verklaard (schending van de artikelen 815 tot 819 van het Gerechtelijk Wetboek).

Derde onderdeel

8./ In de mate dat het bestreden tussenarrest het bewijs van de overdracht aan verweerster van de schuldvordering van de NV SUPERCLUB RETAIL op eiser, bewezen verklaarde op grond van emails die via een interne server van de NV SUPERCLUB RETAIL en verweerster waren verstuurd (mails dd. 10 oktober en 28 oktober 2002, 10 mei 2004, 24 augustus 2006 en 2 mei 2007), alsook op

grond van briefwisseling tussen de NV SUPERCLUB RETAIL, verweerster en haar eigen raadslieden, heeft het bestreden arrest het recht van verdediging van eiser miskend in zoverre verweerster bij de voorlegging van deze interne stukken selectief kan zijn tewerk gegaan, de inhoud van deze stukken kan hebben vervalst en haar interne server kan hebben gemanipuleerd, terwijl eiser de authenticiteit van die stukken niet kon controleren (schending van het algemeen rechtsbeginsel inzake het recht van verdediging en van de artikelen 870 van het Gerechtelijk Wetboek en 1315 van het Burgerlijk Wetboek). Het bewijs van een overdracht van schuldvordering werd bijgevolg niet wettig aangenomen (schending van de artikelen 1689 en 1690 van het Burgerlijk Wetboek) en de vordering in gedinghervatting van verweerster niet wettig toelaatbaar verklaard (schending van de artikelen 815 tot 819 van het Gerechtelijk Wetboek).

Vierde onderdeel

9./ De bewijskracht van een akte wordt door de rechter miskend wanneer hij heeft beslist dat die akte een bevestiging bevat die daarin niet voorkomt of dat zij een bevestiging die erin voorkomt niet bevat, of wanneer de rechter aan de bewoordingen van die akte een uitlegging geeft die er niet mee te verzoenen is.

10./ In een mail van **28 oktober 2002** (zie stuk III.14 van verweerster, bijlage 4 bij de voorziening), van de NV SUPERCLUB RETAIL (Jürgen VAN DER HAEGEN) aan haar raadsman (Thierry CLAEYS), werd het volgende gesteld :

- « *Wij stellen zowel SUPERCLUB TRADING als SUPERCLUB in vereffening.*
- « *Wij sluiten de vereffening van RETAIL af voor het jaareinde; hiermee vervalt de procedure tegen de RSZ.*
- « *De vereffening van TRADING wordt voorlopig niet afgesloten; de **procedure tegen de RSZ wordt verder gezet vanuit SUPERCLUB TRADING**».*

In deze mail werd aldus de afsluiting van de vereffening van de NV SUPERCLUB RETAIL aangekondigd waardoor «de procedure tegen de RSZ» vervalt. Verder is enkel sprake van een procedure gevoerd tegen eiser vanuit SUPERCLUB TRADING. Van een overdracht aan verweerster van de schuldvordering van de NV SUPERCLUB RETAIL op eiser is nergens sprake.

11./ In een antwoordmail van **30 december 2002** (zie stuk III.15 van verweerster, bijlage 5 van de voorziening), van de raadsman van verweerster (Isabelle Quintyn) aan de NV SUPERCLUB RETAIL (Jürgen Van Der Haegen), werd het volgende gesteld :

- « *Hieronder vindt je een e-mail van mijn collega Luc BIHAIN, die binnen ons kantoor gespecialiseerd is in vennootschappenrecht.*

- « Met betrekking tot de vraag naar vereffening van SUPERCLUB TRADING en RETAIL raadt hij aan om beide vennootschappen reeds in vereffening te plaatsen. Vervolgens mag de vereffening niet afgesloten worden zolang de twee procedures niet zijn afgesloten.
- « Een andere mogelijkheid, die hem echter minder wenselijk lijkt, is dat **één van de twee vennootschappen de procedure van de andere overneemt**. Intussen kan de vereffening van de eerste afgesloten worden».

Uit deze email blijkt dat geadviseerd werd om de vereffening van de NV SUPERCLUB RETAIL en de NV SUPERCLUB TRADING niet af te sluiten zolang de procedures tegen eiser lopen. Eventueel kon één van beide vennootschappen de procedure van de andere overnemen, doch dit leek minder wenselijk. Uit deze mail blijkt in ieder geval dat er daags vóór de afsluiting van de vereffening van SUPERCLUB RETAIL nog geen overdracht van schuldvordering heeft plaatsgevonden. Van verweerster is ook hier nergens sprake.

12./ Het bestreden tussenarrest oordeelt dat:

- in de mail van 28 oktober 2002 enkel sprake is van «een voortzetting van de procedure door Superclub Trading, maar in de context van de zaak is duidelijk dat daarmee bedoeld wordt de voortzetting van de procedure na overname van de schuldvordering».

- «weliswaar is in briefwisseling (mails) sprake van een overdracht aan een andere maatschappij dan (verweerster), maar dit sluit niet uit dat in extemis beslist werd de schuldvordering over te dragen aan (verweerster), die de moedermaatschappij was van de nv SUPERCLUB RETAIL».

13./ Hieruit volgt dat het bestreden tussenarrest de bewijskracht heeft miskend van de mails van 28 oktober en 30 december 2002, door te oordelen dat uit deze mails volgt dat er een overdracht gebeurde ten voordele van verweerster van de schuldvordering van SUPERCLUB RETAIL op eiser, terwijl in die mails enkel sprake was van een eventuele overdracht van die schuldvordering ten voordele van de **NV SUPERCLUB TRADING**, en nergens sprake was van verweerster. Het bestreden tussenarrest heeft aldus aan die mails van 28 oktober en 30 december 2002 een bevestiging toegeschreven die daarin niet voorkomt, minstens een interpretatie aan die mails gegeven die onverzoenbaar is met de bewoordingen ervan (schending van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek). Het bewijs van een overdracht van schuldvordering werd aldus niet wettig aangenomen (schending van de artikelen 1349, 1353, 1689 en 1690 van het Burgerlijk Wetboek, 25 van het Wetboek van Koophandel) en de vordering in gedinghervatting van verweerster niet wettig toelaatbaar verklaard (schending van de artikelen 815 tot 819 van het Gerechtelijk Wetboek).

VIERDE MIDDEL TOT CASSATIE**Geschonden wetsbepalingen:**

- artikel 149 van de Grondwet;
- de artikelen 1146, 1153, 1235, 1376, 1377, 1378, 1382 en 1382 van het Burgerlijk Wetboek.

Aangevochten beslissing:

Het bestreden **eindarrest** veroordeelt eiser tot betaling van de som van 816.048 EUR ten titel van terugbetaling van de onverschuldigd betaalde sociale zekerheidsbijdragen, vermeerderd met de moratoire intresten vanaf 3 juni 2002, tot op 30 juni 2012 begroot op 469.908 EUR.

Het bestreden **eindarrest** oordeelt dat eiser intresten is verschuldigd vanaf 3 juni 2001, op grond van de volgende motieven:

« 2.- (Eiser) *betwist echter gedeeltelijk de gevorderde intresten, die door (verweester) tot en met 30 juni 2012 berekend werden op een bedrag van 469.908 €.*

« Volgens (eiser) zouden in hoefdorde geen intresten verschuldigd zijn in de periode van 11 juni 2002 tot en met 9 november 2009. (Verweerster) zou immers zelf op 11 juni 2002 het initiatief genomen hebben om de procedure op te schorten in afwachting van de uitspraak die moest tussenkomen in een ander, aanverwant, geding tussen de maatschappij SUPERCLUB TRADING en (eiser). Daarbij zou geen enkel voorbehoud gemaakt zijn inzake de lopende intresten.

« Deze stelling kan niet gevolgd worden. Uit de voorgelegde briefwisseling komt duidelijk naar voren dat de beide partijen, in onderling akkoord, en teneinde de proceskosten te beperken, overeenkwamen om slechts één van de ingestelde procedures te activeren, en zich in de andere procedure, de huidige, te gedragen naar het resultaat van deze procedure. Op geen enkel ogenblik is er sprake van geweest dat de bv SUPERCLUB RETAIL, tijdens de schorsing van de procedure, afstand zou doen van de lopende moratoire en gerechtelijke intresten waarop zij recht had. De huidige stellingname van (eiser) is strijdig met de goede trouw die de uitvoering van overeenkomsten moet beheersen, en is zeker te betreuren in hoofde van een openbaar bestuur.

« 3. – In ondergeschikte orde stelt (eiser) dat geen intresten verschuldigd waren tussen 1 januari 2003 en 9 november 2009. (Eiser) wijst erop dat de oorspronkelijke schuldeiser, de nv SUPERCLUB RETAIL, op 31 december 2002 in vereffening geplaatst werd. Zulks zou tot gevolg hebben dat deze vennootschap

vanaf die datum geen rechtspersoonlijkheid meer bezat en juridisch dood was. Zij kon aldus de ingestelde rechtsvordering niet verder zetten. De afsluiting van de vereffening zou een afstand inhouden van de ingestelde vordering. (Eiser) zet verder uiteen dat hij er in ieder geval kon van uitgaan dat, als gevolg van de in vereffeningstelling van de nv SUPERCLUB RETAIL, waarvan hij kennis had, hij er mocht van uitgaan dat de procedure als afgehandeld diende te worden beschouwd, vermits de overdracht van schuldvordering hem niet was ter kennis gebracht.

« *De argumentatie van (eiser), dat zijn oorspronkelijke schuldeiser in vereffening was geplaatst en de vereffening was afgesloten, en er aldus een impliciete afstand was van vordering, gaat eraan voorbij dat de nv SUPERCLUB RETAIL haar vordering op (eiser) in het kader van zijn in vereffeningstelling heeft overgedragen aan (verweerster). (Verweerster) was aldus de enige titularis van de schuldvordering en de afsluiting van de vereffening kon daarop geen enkele invloed uitoefenen.*

« *De stelling dat (eiser) ervan kon uitgaan dat de procedure als afgehandeld diende beschouwd te worden, heeft als dusdanig niet tot gevolg dat de loop van de intresten geschorst werd. Dit zou alleen het geval kunnen geweest zijn indien (eiser) zou aantonen dat hij, ingevolge deze in vereffeningstelling, bewust nagelaten heeft om de procedure te activeren en de intresten aldus tegen zijn wil in opliepen.*

« Indien (eiser), zoals hij voorhoudt, kennis had genomen van de in vereffeningstelling van de nv SUPERCLUB RETAIL, lag het echter voor de hand dat hij contact zou opgenomen hebben met de raadsman van deze maatschappij, met wie op 11 juni 2002 een afspraak was gemaakt om de procedure op te schorten, teneinde te vernemen of de procedure nog enig voorwerp had. Indien hij zulks gedaan had, zou hij onmiddellijk vernomen hebben (cf. tussenarrest) dat er in feite vóór de vereffening een overdracht van schuldvordering had plaatsgevonden en de afspraak inzake de opschorting van de procedure zinvol bleef.»

(p.3-5, punten 2 en 3).

Grieven

Eerste onderdeel

1./ De rechter moet overeenkomstig artikel 149 van de Grondwet zijn beslissing regelmatig met redenen omkleeden. Wanneer motieven elkaar tegenspreken, worden deze motieven geacht elkaar op te heffen, wat neerkomt op het ontbreken van motieven met als gevolg dat de rechter zijn beslissing niet regelmatig conform artikel 149 van de Grondwet motiveert.

2./ Het bestreden eindarrest stelt vast dat:

« De stelling dat (eiser) ervan kon uitgaan dat de procedure als afgehandeld diende beschouwd te worden, heeft als dusdanig niet tot gevolg dat de loop van de intresten geschorst werd. Dit zou alleen het geval kunnen geweest zijn indien (eiser) zou aantonen dat hij, ingevolge deze in vereffeningstelling, bewust nagelaten heeft om de procedure te activeren en de intresten aldus tegen zijn wil in opliepen.»

(eindarrest, p.4, voorlaatste alinea).

Het bestreden eindarrest oordeelt aldus dat wanneer eiser bewust heeft nagelaten om de procedure te activeren, de loop van de intresten wordt geschorst omdat de intresten aldus tegen zijn wil in opliepen.

3.7 Het bestreden eindarrest stelt vast dat:

« Indien (eiser), zoals hij voorhoudt, kennis had genomen van de in vereffeningstelling van de nv SUPERCLUB RETAIL, lag het echter voor de hand dat hij contact zou opgenomen hebben met de raadsman van deze maatschappij, met wie op 11 juni 2002 een afspraak was gemaakt om de procedure op te schorten, teneinde te vernemen of de procedure nog enig voorwerp had. Indien hij zulks gedaan had, zou hij onmiddellijk vernomen hebben (cf. tussenarrest) dat er in feite vóór de vereffening een overdracht van schuldvordering had plaatsgevonden en de afspraak

inzake de opschorting van de procedure zinvol bleef.»

(eindarrest, p.4, laatste alinea).

Aldus wordt eiser ten kwade geduid dat hij bewust heeft nagelaten de procedure te activeren nu hij immers kennis had van de in vereffeningstelling van de NV SUPERCLUB RETAIL.

4.7 Hieruit volgt dat de beslissing van de appelrechters om de intresten niet te schorsen en eiser te veroordelen tot het betalen van de intresten vanaf 3 juni 2002, niet regelmatig met redenen is omkleed nu het berust op tegenstrijdige motieven, door enerzijds vast te stellen dat de intresten worden geschorst «*indien (eiser) zou aantonen dat hij, ingevolge deze in vereffeningstelling, bewust nagelaten heeft om de procedure te activeren en de intresten aldus tegen zijn wil in op-liepen*», anderzijds vaststelt dat deze voorwaarde werd vervuld nu eiser bewust had nagelaten om de procedure te activeren door geen contact op te nemen met de raadsman van de NV SUPERCLUB RETAIL, doch vervolgens om die reden de intresten toch niet schorst (schending van artikel 149 van de Grondwet).

Tweede onderdeel

5./ De nalatigheid van de schuldeiser in de afhandeling van een gerechtelijke procedure die strekt tot de terugvordering van onverschuldigd betaalde bijdragen (artikelen 1235, 1376, 1377, 1378 van het Burgerlijk Wetboek), kan door de schuldenaar worden aangevoerd om de loop van de moratoire of verwijlintresten te schorsen (artikelen 1146, 1153, 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek).

6./ Het bestreden eindarrest stelt vast dat:

« *De stelling dat (eiser) ervan kon uitgaan dat de procedure als afgehandeld diende beschouwd te worden, heeft als dusdanig niet tot gevolg dat de loop van de intresten geschorst werd. Dit zou alleen het geval kunnen geweest zijn indien (eiser) zou aantonen dat hij, ingevolge deze in vereffeningstelling, bewust nagelaten heeft om de procedure te activeren en de intresten aldus tegen zijn wil in opliepen.*»

(eindarrest, p.4, voorlaatste alinea).

« *Indien (eiser), zoals hij voorhoudt, kennis had genomen van de in vereffeningstelling van de nv SUPERCLUB RETAIL, lag het echter voor de hand dat hij contact zou opgenomen hebben met de raadsman van deze maatschappij, met wie op 11 juni 2002 een afspraak was gemaakt om de procedure op te schorten, teneinde te vernemen of de procedure nog enig voorwerp had. Indien hij zulks gedaan had, zou hij onmiddellijk vernomen hebben (cf. tussenarrest) dat er in feite vóór de vereffening een overdracht van schuldvordering had plaatsgevonden en de afspraak*

inzake de opschorting van de procedure zinvol bleef.»

(eindarrest, p.4, laatste alinea).

Op grond van voormelde vaststellingen besluit het bestreden eindarrest dat er geen grond is om de loop van de intresten te schorsen.

7.7 Het bestreden eindarrest beoordeelde aldus evenwel enkel de proceshouding van eiser bij de afhandeling van de procedure, zonder te onderzoeken of de proceshouding van verweerster de schorsing van de loop van de intresten niet kon verantwoorden, meer bepaald doordat verweerster pas eind 2009 eiser voor het eerst op de hoogte had gesteld van de overdracht van de schuldvordering eind 2002.

De eiser had de rechter hiertoe nochtans uitdrukkelijk aangezocht in zijn syntheseconclusie na tussenarrest van 20.10.2011, aanvoerend dat:

« *Aangezien de betrokken schuldeiser op 31 december 2002 juridisch dood was, wat inhield dat de rechtshandeling niet meer kon worden verder gezet, kon en mocht (eiser) ervan uitgaan dat de zaak als afgehandeld kon worden beschouwd. Een schuldenaar, die vaststelt dat zijn schuldeiser, een vennootschap zijnde, definitief juridisch dood is en niet meer bestaat, mag ervan uitgaan dat de procedure als afgehandeld mag worden beschouwd.*

- « *Er was hem immers geen enkele overdracht van schuldvordering bekend. De overdracht kwam hem ter kennis ingevolge de conclusies van 9 november 2009 van appellante, datum waarop appellante zich manifesteerde als overnemer van de schuldvordering.*
- « *Waar appellante dienvolgens in conclusies uitsluitend verwijst naar de eerste procedure tussen de RSZ en SUPERCLUB TRADING, en de briefwisseling van 11 juni 2002 van haar raadsman, en er ook aan toevoegt dat de RSZ ook zelf initiatief had kunnen nemen om de afhandeling van onderhavige zaak te bespoedigen, vergist zij zich dus aangezien de RSZ kennis had van de vereffening van haar eventuele schuldeiser en er uit geen enkel element bleek dat de schuldvordering zou zijn overgedragen.*
- « *Tegen wie had de eiser dan de procedure (...) moeten hernemen en hoe had (h)ij het dossier kunnen activeren?*
- « *Appellante verliest dus wel degelijk ook aansluitend uit het oog dat door haar eigen handelwijze (voor zover de overdracht als werkelijk bestaand zou zijn aangetoond), met name haar stilzwijgen ten aanzien van haar schuldenaar omtrent het feit dat zij de schuldvordering had overgenomen, en het feit dat zij zich slechts bij conclusies van 9 november 2009 gemanifesteerd heeft als schuldeiser in die zin dat zij alsdan voorhield de schuldvordering te hebben overgenomen.*

« *Geen enkele beschouwing van (verweerster) doen hieraan afbreuk.*»

(p.6, punt 4).

8./ Hieruit volgt dat het bestreden eindarrest, zonder te antwoorden op hoger vermeld verweer van eiser dat de houding van verweerster aan de grondslag lag van het feit dat hij ervan was uitgegaan dat de procedure als afgehandeld kon worden beschouwd, de beslissing dat eiser intresten is verschuldigd vanaf 3 juni 2002 tot 30 juni 2012, niet regelmatig met redenen heeft omkleed (schending van artikel 149 van de Grondwet).

9./ Doordat verweerster, ofschoon zij de eisende partij was, eiser pas eind 2009 voor het eerst op de hoogte heeft gesteld van de overdracht van de schuldvordering eind 2002, is deze beslissing om de intresten niet te schorsen evenmin naar recht verantwoord in zoverre die proceshouding van verweerster duidelijk getuigt van een nalatigheid in de zin van de artikelen 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek (schending van de artikelen 1146, 1153, 1235, 1376, 1377, 1378, 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek).

OM DEZE REDENEN,

besluit voor eiser ondergetekende advocaat bij het Hof van Cassatie, dat het U behage, Hooggeachte Dames en Heren, de bestreden arresten te vernietigen, de zaak en partijen te verwijzen naar een ander arbeidshof, kosten als naar recht.

BIJLAGEN

(...)

Brussel, 7 januari 2013

(get.) Antoine DE BRUYN